

[Iver Poulsen.]

sagde under lovforslagets behandling rent ud, at lovens formål var at indskrænke den private ejendomsret samt at bestemme, hvor folk her i landet måtte bo og bygge — altså mere statsregereri og faktisk en indskrænkning i borgernes bevægelsesfrihed. Vi forstod ikke, at venstre og de konservative kunne støtte et sådant lovforslag, og i dag giver denne støtte vist også de to partier visse ubehagelige fornemmelser; i hvert fald forudsagde det ærede medlem hr. Erik Eriksen ifølge dagspressen på venstres årsmøde i Århus, at det ville blive artige ting, vi ville komme til at opleve på naturfredningens område, når naturfredningsloven nu skulle administreres af den nye højtærede kulturminister. Jeg tvivler såmænd ikke om, at det ærede medlem hr. Erik Eriksen får ret i sine forudsigelser, men jeg forstår bare ikke, at han og hans parti ville tage et medansvar for den lov, som sætter den højtærede kulturminister i stand til at gennemføre det, som det ærede medlem kalder „artige ting“.

Vi anser det for godt, at regeringen nu har indset, at boligspørgsmålet må løses af hensyn til den ungdom, som længe nok har måttet affinde sig med, at den ældre og som oftest mere formående del af befolkningen skulle have monopol på de billige lejligheder. Det er vor opfattelse, at ungdommen også skal have adgang til at bo i disse billige lejligheder og ikke være tvunget til at bo i de nyere og alt for dyre lejligheder, og vi håber, at regeringstilsagnet om at overveje forholdsregler med henblik på en løsning af huslejeproblemet, så at lejen i den ældre og den nyere boligmasse kommer til at stå i et passende forhold til boligens værdi, må føre til en frigørelse af byggeriet og en ophævelse af huslejestoppet, sådan som professor Jørgen Pedersen har foreslået det, idet han som resultat angiver, at hermed ville talen om boligmangel forstumme, for det er efter professorens opgivelse ikke mangel på boliger, der trykker; det er simpelt hen et fordelingsspørgsmål.

I betragtning af den, man kan godt sige livsvigtige betydning, som landbrugets valutaindtjening har for hele samfundet, og i betragtning af de overordentlig store økonomiske vanskeligheder, som landbruget i dag befinder sig i, forekommer det

mig, at den højtærede statsminister i åbningstalen beskæftigede sig påfaldende lidt med landbrugerhvervets vanskelige forhold. Den samfundsmæssige betydning af landbrugets valutaindtjening fremgår bl. a. deraf, at denne valutaindtjening ikke blot dækker importen af råvarer og driftsmidler til landbrugsproduktionen, men tillige dækker importen af fast og flydende brændsel, råvarer og halvfabrikata til industrien, og det er da også fra alle sider erkendt, bl. a. også af den højtærede udenrigsminister, at hvis ikke vore landbrugsprodukter kan afsættes til rentable priser, vil ikke blot landbruget blive ramt økonomisk katastrofalt, men virkningerne vil meget hurtigt blive højst ubehagelige for hele samfundet gennem faldende valutaindtjening, faldende beskæftigelse og faldende velstand. Hvor alvorlige landbrugets vanskeligheder er i dag, fremgår bl. a. deraf, at landbrugets gæld i det sidste år er steget med ca. 2,5 mill. kr. om dagen, og det skyldes jo ikke blot de faldende priser og afsætningsvanskelighederne på verdensmarkedet, men sandelig også i ikke ringe grad den stærke stigning i lønninger og omkostninger, som er en følge af den førte politik og forårets lønudvikling. Denne må også bære ansvaret for den høje rente, der yderligere vanskeliggør landbrugets muligheder for en mekanisering, en rationalisering og en modernisering af produktionsapparatet, ikke mindst landbrugsbygningerne.

Nu kan man jo henvise til den støtte, som landbruget fik i foråret, men stigningen i arbejdslønninger og i de øvrige omkostninger har allerede opslugt disse tilskud, som i øvrigt kun var lapperier og slet ikke tog sigte på den konstruktive løsning af landbrugerhvervets forhold, som er så nødvendig, og som haster så stærkt.

Landbrugets alvorlige vanskeligheder afhjælpes ikke ved lån til indkøbsforeninger eller til oprettelse af husmandsbrug. Det er ikke flere lån, landbruget har brug for, eftersom det har svært nok ved at betale renter og afdrag på den store gæld, som landbruget allerede nødvendigvis har måttet påtage sig for at opretholde produktionen. Nej, det er først og fremmest en retfærdig ligestilling, landbruget ønsker og har krav på, og jeg vil gerne her igen opfordre den høje regering til snarest at ophæve den